XII ГАЛАКСИЈА

ЈУН 2012.

Часопис ученика XII београдске гимназије,
Београд, Војводе Степе 82

ИНТЕРВЈУ СА ПРОФЕСОРКОМ ПСИХОЛОГИЈЕ КАТАРИНОМ ПФАФ-КРСТИЋ

Жена која ужива у свом послу и која ће одговарати на наша питања је професорка психологије и европски сертификовани психотерапеут Катарина Пфаф.

1. *Како на Вас утиче рад са децом*? На тај начин што и то дете ужива у мом раду, у мени. Осећам се добро и на тај начин се осећам младом.

2. *Вашом енергијом често умете да помогнете и орасположите ученике. Одакле црпите толику позитивну енергију*? Из рада са децом. Јако ми је драго што сам у стању да пренесем ту позитивну енергују. То је просто нешто што ја упијам и потом дајем. На крају крајева, од вас је и добијам.

3. *Која су Ваша интересовања поред психологије*? Волим да шетам у природи, читам и уживам у музици. Волим све што воле млади. Психологија је моје најшире интересовање. Схватила сам да све што радим и чиме год да се бавим ван тога пропуштам као кроз мрежу.

4. *Да ли имате неке неостварене жеље*? То је оно што вас ја учим – не постоје жеље које су неоствариве. Жеље које имам сматрам неко време одложеним, док не дозволим себи да их остварим.

5. *Како Вам успева да заинтересујете децу за Ваш предмет*? Па, када сам дошла у школу, осећала сам да је до мене да приближим предмет деци, да им га учиним занимљивим, тако што ће га разумети. Трудим се да, када год причам о некој теми, причам језиком који ће та деца и разумети.

6. *Како сте се одлучили за психологију*? Не знам ни сама. Када сам се одлучивала за смер у гимназији, на крају прве године, један од смерова је био природно-научни, на ком је био предмет психологија. Иако нисам знала ништа о томе, деловала ми је занимљиво, и због ње сам уписала тај смер. С временом сам схватила да је то нешто чиме бих волела да се бавим.

7. *Која Вам је најдража област у психологији*? У суштини, волим све, али сам се определила за професора, а ван школе сам психотерапеут, јер ми је ментално здравље једна од најзанимљивијих области, али не у смислу лечења, већ његовог одржавања.

8. *Да ли успевате да посао стварно оставите на послу, да Вас те ствари не оптерећују кући*? Водим рачуна о томе да одржим ту границу, али ми се деси да понекад залутам, па се вратим.

9. *Која је, по Вашем мишљењу, најјача љубав – према себи, породици или вољеној особи*? Зависи у ком смислу те речи. Ако причамо о здравим љубавима, онда је то дефинитивно према себи, јер тек кад волите себе, можете да волите и друге.

10. *Да ли су за срећу потребне велике ствари*? Велике ствари могу срећу да учине прилично компликованом. Мислим да су најважније ситнице.

11. *Имате ли свој животни мото*? Да, имам, а он гласи – ко зна зашто је то добро.

12. *Да ли себе сматрате оствареном особом*? Да, у чему сам пустила себе да будем остварена.
За крај, професорка нам препоручује да слушамо свог унутрашњег патуљка.

Бранкица Аврамовска и Кристина Радић III 6

http://www.epsihoterapija.com/profil.php?terapeut=katarina.pfaf.krstic

Katarina Pfaf-Krstić

Profesija: Psiholog
Zanimanje: Psihoterapeut
Status: Sertifikovani terapeut
Grad: Beograd
Licenca: CTA(p), Evropska licenca za TA psihoterapeuta, Nacionalna licenca za psihoterapiju, Nacionalna Akreditacija za savetnika

ПУТ ОКО СВЕТА

Дали

Танка је линија која дели генијалност од лудости. Ретки су они који достигну свој врхунац, открију своју најдубљу имагинацију и тајне свету, а да притом остану нормални, свесни, своји. Управо по таквој линији, у процепу између два паралелна универзума, линији танкој и прозирној, али у триста различитих димензија, целог свог живота корачао је Салвадор Дали, геније шпанског сликарства.
Контраверзан, чудан, свој, луд, генијалан, бескомпромисан, иновативан, непресушан, интригантан, феноменалан! НАДРЕАЛИСТА! БЛИСТАВИ НАДРЕАЛИСТА! Salvador Domingo Felipe Jacinto Dalí, човек, многима небулозан због свог анархистичког понашања, толико раштркан, а опет састављен у идеалну људску целину. То је он.
То су његови бркови који годинама пркосе сили гравитације. „Бркови учвршћени мешавином пчељињег воска, меда, мармеладе и мађарске помаде“ (Узето из књиге „Дали и ја“ Стена Лорисенса). Ту су и његова дела која су тако нејасна свима онима који се у њих не удубе, потпуно не увуку у слику, не дозволе да их слика освоји, а тако савршено имресивна онима који разумеју језик његових четкица.
Далијева нарцисоидност је била неприкосновена у то време. Он је, сав незадовољан тиме што га папараци запљускују блицевима са свих страна, бацао свежњеве новца, којима би, на његов јединствени начин, одагнао новинаре и бљештуће фото-апарате од своје величине. Радио је, каже писац Стен Лорисенс, веома чудне ствари... Почевши од тога што се свакодневно прскао капима колоњске воде испод пазуха, и иза сваког ува ставњао гранчице лаванде, да би тај мирис цвећа и парфема угушио смрад његових непрестаних „гасова“, па све до својих невероватно интригантних интервјуа, Далија ништа није омело на путу ка слави. Ево једног примера интервјуа са водитељем, у коме се истиче сва чудноватност Далијевог мозга:
Reporter: „Neki ljudi kažu da se vi rugate modernoj umetnosti???“
Dali: „Da li bi ti voleeooo da ti Dali da svojjjj aut-o-gRRRAmmm??“
Reporter: „Šta trenutno radite???“
Dali: „Konnnnačno da neko pitaaa. Dali će ti reći. PRRRavim najveći zzzvetttskii penizzz! “
Reporter: „Pa to je prava novost!“
Dali: „NaRRRavnoo da jezzzte!! Pozzztoji univerzzzalna opzzzezzzija za dužžžinom penizzza. Zzzvaki penizzz je pRRReviše kRRatak a nijedan penizzz na svetu nije dobaRRR kao dildo. ZZZato će Dali da od plastike napRRRavi najveći penizzz na svetuu pRRečnika otprilike dva metRRRa.“
Reporter: „Pa koliko će biti dugačak taj penis?“
Dali: „Dali planira da njegov penizzz opaše celu planetuuu!!“
Reporter: „Kako ćete da prebacite svoj penis preko okeana?“
Dali: „Onako kako postavljaju te-le-fonske kablove. Kada Dalijev penizzz bude zavRRRšen,

on će eja-ku-lirati iznad sedišta Ujedinjenih Naciiiija!“
Свеједно, мишљења о Далију су, као што већ рекох подељена. Али оно што га краси јесу његове слике, непресушне бујице маште и инспирације којом је обојио овај свет. „Madonna of Port Lligat“, његова највећа слика, по површини, приказује његову музу, жену и сапутницу, госпођу Галу, како у издубљеном стомаку у облику квадрата седи скрштених руку, док у њој дете, такође шупљег стомака гледа у шкољку у самој средини свога тела.
Слика „Spain“ или Шпанија, осликава војску шпанских војника, који неким невероватним склопом дају тело девојке, наслоњене на дрвену полицу. Од мноооогих изврсних слика можда је свима нама најпознатија слика „Melting clocks“, сатови, који се, омлитављени, налазе у некој бесконачној пустињи, и за које сам Дали каже да се топе, јер је тиме хтео да искаже своју тугу коју му задаје импотенција.
Свака слика је тајна за себе. Свака његова реченица, колико год лудачки звучала, носи са собом неку тежину. Сваки поступак Далија је људе тог времена приморавао да прате његову каријеру, волели га они или не.
Он је био генијални надреалиста који је овом свету у аманет оставио право, обојено благо!

Марко Стевановић III 7

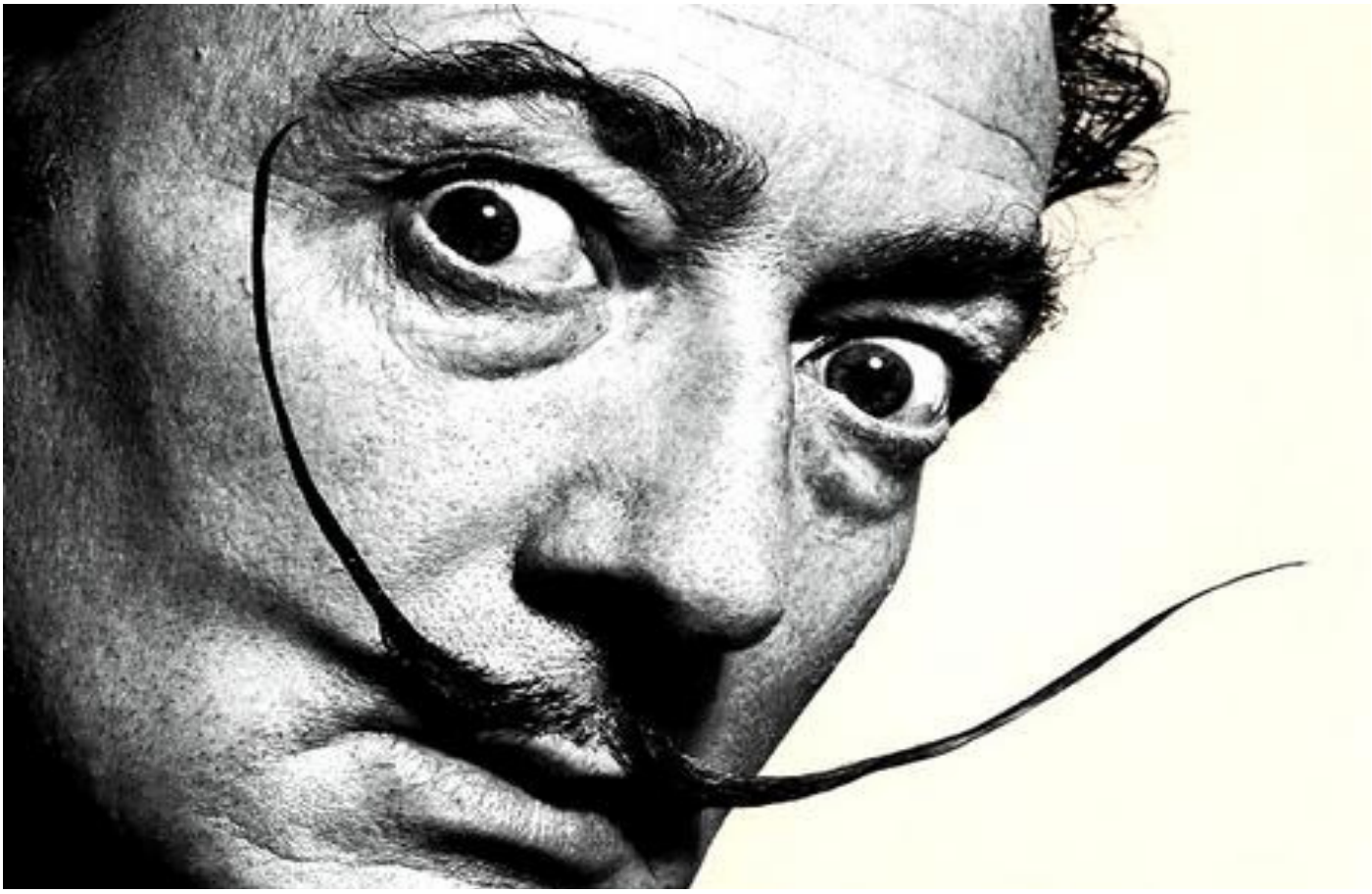

Утицај Салвадора Далија на уметност

Оправдани егоцентрик или не? Дали је вечита тема и играчка како теоретичара уметности тако критике и таблоида. Опште је познато да је водио буран живот, мало заинтересован за последице којима ће га он одвести, али да ли би постао икона каква јесте да је било другачије?

Његова уметност, онаква какву познајемо, настала је на једном летњем одмору и представљена је на првој изложби коју је организовао његов отац у својој породичној кући. Завршивши уметничку школу уписује академију где експериментише са кубизмом и дадаизмом, али пред сам дипломски је напушта уз коментар да академија није квалификована да га оцени. Надреализам, коме је прибегао, био је под директним утицајем Фројдове теорије. Надреалисти су актвно истраживали манифестације подсвесних садржаја у уметности. Рад Салвадора Далија готово се може сматрати визуелном представом анализе снова, подсвесних жеља као и халуцинација и слободних асоцијација. Дали је поштовао све стилове уметности са којима се сусрео, те је имао дела која варирају од академског класицизма до крајње авангарде. Овакви различити правци су се налазили некад у различитим делима, а некада су комбиновани у једном делу, што је утицало на многе надолазеће уметнике. Пробудио се неки нови поглед на ствари који је до тад био скривен, намерно или стицајем околности.

Нећемо погрешити ако кажемо да је Дали био испред свог времена. Још мање ако кажемо да је био далеко испред.Да ли је био луд или геније, зависи од личног схватања појединца као посматрача. Ако занемаримо то да је био и медијска јавна личност,

ексцентрик и несвестан своје смртности (што је почело да се мења када је вољена му Гала преминула) Салвадор важи за полубога, хероја у свету уметности, спаситеља од монотоног реализма, модератора надреализма, алхемичара и психијатра који је ушао сам себи у ум и из њега извадио најчудније могуће али и најсликовитије и најјаче идеје које људски ум може да поседује. Мишљење многих је да је Дали у сликарству оно што је Карл Густав Јунг у психологији, који је сам изјавио да уметност и остали облици стваралаштва имају моћ да приступе „колективном несвесном“ и донесу значајне увиде како у стваралачке процесе тако и у елементе културе који се у уму и духу човека преносе кроз генерације; уметност као психолошки процес заправо је, по Јунгу, асимилација културних искустава која их чини видљивим за ширу публику. Дали је био тај медиј који је пренео примитивну слику колективног несвесног у видљиво и опипљиво, стога свесно стање ума.

Можемо га волети или мрзети, схватити или не, чињеница је да је од свих других и многих управо он највише поринуо у људски ум. Уметност после Далија је у многоме луциднија, трансцендентнија и имагинативнија, уметници су постали сами своји и психолози околине, урањају у све око себе и у себи, обликују своју свест и савијају свет око себе покретима четкица. Нови начин размишљања о човеку и свету довео је ауторе до до сада скривене алхемије која се одувек дешавла у нама и пред нашим очима али је нисмо видели јер нам је требао један Салвадор Дали, да отвори све фиоке у људском уму и испретура по чистом и прљавом вешу подсвести.

Марија Матијашевић III4

ЏУБОКС

„Sensation”

Друга „Sensation” журка под називом „INNERSPACE“ одржана је у Београду 12. маја. Журка се базира на концепту духовности, која се проналази на подијуму за игру: без прошлости, без будућности, са фокусом на овде и сада.
„Sensation” је и ове као и прошле године разбио све стереотипе, са обзиром на то да је посетилаца било из 42 различите земље. Без мржње и предрасуда, само добар провод. Лепота духа пренела се и на естетику простора: бина је била огроман лотосов цвет који се окретао, како би сви посетиоци видели извођача, са обзиром на то да је бина у средини хале, са стране су били постављени мањи лотосови цветови који су у ствари фонтане и висећи платнени екрани на којима се пуштао припремљени материјал који прати тему и дешавања на сцени. Ватромет, конфете, ватра, вода, девојке које лебде у ваздуху, флуоресцентна светла, све је то део професионално увежбане кореографије. Музика је била феноменална, угостили смо 8 фантастичних извођача који су оправдали своја имена. Провод и атмосфера су неописиви и сви који нису били ове, онда следеће године не смеју да пропусте овај спектакл. Речима је тешко описати „Sensation” морате доживети!

Маша Правда III 6

Фестивали и культурна дешавања

Србија постаје, полако али сигурно, престоница најпознатијих светских имена из света музике, литературе, сликарства и режије. У протеклих неколико месеци, одржано је више фестивала, а највише посетилаца било на журци „White Sensation”. Осмочасовну забаву отворио је ди-џеј Мистер Вајт, а после њега умеће су показали Денис Ферер, Санери Џејмс и Рајан Марсијано, Фед ле Гранд, Данијел и Хуан Санчез, док је крај био резервисан за ди-џеја Хардвела. Београд најављује у следећем периоду концертно вече са француским звездама – певачицом Заз и групом „Nouvelle Vague” у петак 1. јуна у Београдској арени, затим манифестацију Дан Русије која ће се одржати 12. јуна у Великој дворани Сава Центра и на њој ће учествивати Академски хор руске армије Александров, Емир Кустурице и његовог бенда The No Smoking Orchestra. Свима добро познат фестивал

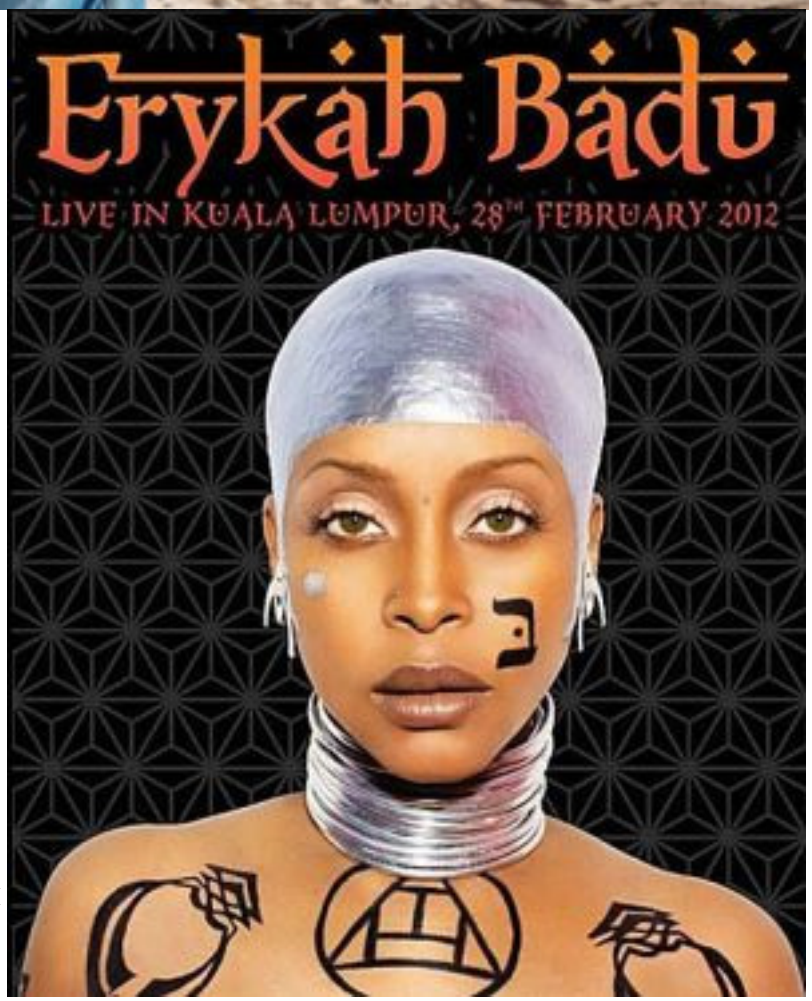

EXIT одржаће се у Новом Саду, где ће, између осталих, наступати соул дива Ерика Баду, Guns ‘n’ Roses i Gossip.

Организација фестивала расписала је конкурс за волонтере на који се можете пријавити, показати своје умеће и упознати своју омиљену звезду.

Дуња Голубовић III 5

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

Шешир професора Косте Вујића

„Школовање се по погрешкама памти“ један је од цитата из новог филма прослављеног редитеља Здравка Шотре. Филм „Шешир професора Косте Вујића“ говори о најславнијој генерацији матураната Прве мушке гимназије из 1885. године коју чине Михајло Петровић Алас, Јован Цвијић, Павле Поповић, Јаша Продановић, Милорад Митровић и други који ће као академци, професори, министри и политичари постати историјско оличење једне епохе. Њихов разредни старешина био је професор немачког језика Вујић који се сматра најоригиналнијим професором 19. века.

У филму су приказане све недаће, казне, забаве и љубави кроз које матуранти пролазе. Бити матурант тада, то је била част и привилегија која је пружена само најбољима, то је период одрастања и сазревања кроз који и ми сада пролазимо. Оно што је заједничко матурантима 19. и 21. века јесу непоновљиве године када правимо највише глупости које ћемо памтити читавог живота. „Све мангуп до мангупа“ главни је цитат филма. Како тада тако и сада, сви смо ми помало мангупи, што је и добро уколико је у правом смислу те речи испољено.

Свака генерација има свог професора Вујића наш је сигурно профескорка психологије Катарина Пфаф коју ћемо памтити по занимљивим предавањима и још занимљивијим анагдотама.

Премијера овог фила одржала се 1. фебруара 2012. године, на њој су присуствовале и много познате личности. Виспрене и духовите матуранте играју млади глумци Милош Биковић, Љубомир Булајић и Александар Радојичић док улоге професора тумаче Александар Берчек посветивши ову улогу свом покојном пријатељу и великану српског глумишта Павлу Вујисићу који је у првој верзије филма тумачио лик Косте Вујића, Бранимир Брстина, Иван Босиљчић, Зоран Цвијановић, Војин Ћетковић и Драган Јовановић. Ако већ нисте одгледали овај филм обавезо то учините.

Ива Павлов IV 4

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

Магија цртања

Седела сам, тако на столици, или каучу, не знам ни ја тачно, чекајући да почне нешто на ТВ-у. С кикицама на глави, помало чупава, мала, сићушна, очекивала сам епизоду свог омиљеног цртања. Био је то Флекица. Како сам одувек желела да имам куцу, одлучила сам сама, онако крхка и малена, сва танка као без снаге, да ћу се борити са њима, тим злим родитељима, све док ми не купе пса. Наравно, та борба би веома кратко трајала. Мог пса, наравно, заменио је Флекица. Онако шарен са лепим окицама, које сам видела само на малом екрану, био је мој. Пса кога нисам могла да додирнем, да га помазим, или да му кажем да ми да шапу.

Гледала сам сваку епизоду, редовно. Без прескакања. А када би једна епизода била завршена говорила бих: „Мама, ајде ми пусти следећу епизоду!“, а мама, као мама, каже: „Сачекај, ускоро ће.“ И тако, ја сам видела да је то ускоро, цео један дан! У почетку ми је било досадно без Флекице, али после сам се навикла. Играла сам се са барбикама. Кен је увек био у жирију за избор најлепше манекенке. А манекенке, наравно, играле су барбике. Како се слатко насмејем, кад размислим шта им све нисам радила. Флекицу сам увек волела. Увек ми је био драг. И данас, док плови у мом сећању, изазива осмех на лице. Сећам се, тако је прошло неколико месеци.

Једне вечери, уместо Флекице, појавило се неко чудовиште, праћено неким ружним дететом, које је по себи имало свакакве ожиљке и нон-стоп плакало. Мама је само променила канал, а ја остала чекајући Флекицу. Чекала сам тако, два, три сата. Мама није смела да изговори једну реченицу, бојала се моје реакције. Никад нисам била враг, али кад је Флекица у питању, могла сам добро да се посвађам. Нешто је, у једном тренутку, прорадило у мени. Устала сам са столице, сва утрнула од чекања и потрчала ка својој соби, и тако снажно, први пут у свом животу, залупила вратима. После ме је био срамота, али тада, желела сам само да видим Флекицу. „Нећеш га више видети. Твој цртаћ је завршен.“ Реченица која ме је тада дотукла, а сада ме тако добро насмејала. Зарила сам тада главу у јастук и плакала, плакала, плакала. Тада сам, тако мала, у бесу, одлучила да ћу наћи нови цртаћ, бољи, лепши. И ево, данас, сваки пут, када ми се заврши омиљени цртаћ, пронађем нови. И нећу престати да гледам цртаће. Они враћају у лепше дане, дане нежности, безбрижности и дане снова.

Ја, сваким одгледаним цртаћем, покупим ону снагу и вољу из детињства, вратим се за тренутак у давне дане и уздигнуте главе кренем даље, јер знам да никада нећу изгубити оно мало, невино и наивно дете у себи, јер то не желим.

Ксенија Стефановић III 7

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

Књиге за лепшу стварност

Постоје многе ствари које волимо да радимо, а стално понављамо како немамо времена. Оно тако брзо пролази, дани се нижу један за другим и тек понекад успемо да ухватимо прави ритам. Међутим, за највећа задовољства увек пронађемо део дана и то постају наши мали ритуали среће који нас – колико повезују са другима – толико и чине другачијима.

Једна од ствари које заиста волимо да радимо је читање. Са књигом у руци лако је отпловити у други свет, свет који пише своја правила и загонетке. Посматрамо и проживљавамо животе измишљених ликова који су нам понекад чак ближи од стварних пријатеља. Лепо је осетити узбуђење тренутка који нема последице, који не вуче за собом терет оног ‘сутра’. Оно остаје замрзнуто између овог ‘сада’ и секунде када се корице поклопе.

Књиге које вам овај пут препоручујемо су оне које су добиле многе награде, али и оне које можете наћи, ако не у школској, онда у градској библиотеци:
„Сасвим скромни дарови”, роман Угљеше Шајтинца, који је добио награду Златни Сунцокрет, „Мајн Кампф”, роман Светислава Басаре који је проглашен најбољим, међу најчитанијима у 2011. години. Слободан Тишма који истиче: „Пишем сваку књигу као да је последња, као да је крај, и неизвесно је да ли ћу икада више ишта написати” је овогодишњи добитник НИН-ове награде за роман „Бернардијева соба”. Ту је и класик „Гордост и предрасуде”, Џејн Остин, и романи „Нисмо стигли да се опростимо”, Линвуд Баркли, „Ловац на змајеве”, „Хиљаду чудесних сунаца”, Халеда Хосеинија, „Зато што те волим”, Гијома Мусоа, „Кабинет чудеса”, Дагласа Престона и Линколна Чајлда, „Затворено острво”, Дениса Лихејна.

Кристина Радић и Бранкица Аврамовска III 6

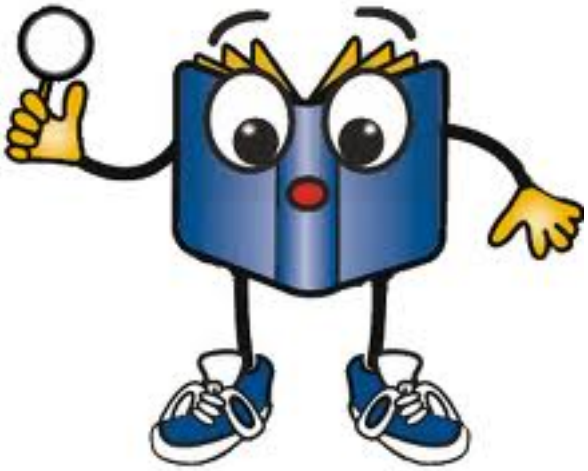

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

Награда Америчке филмске академије (OSCAR AWARDS 2012)

Како и сваке године у фебруару месецу, наше телевизоре окупирале су Награда Америчке филмске академије или популарно Oskar Awards. Као домаћин, водитељ, ових најпрестижнијих филмских награда Били Кристал засмејавао нас је својим доскочицама и шалама, честим упадима, и увео нас, на већ професионални начин (пошто је до сада већ три пута био домаћин Осцара) у вече препуно изненађења.

Највеће изненађење вечери, свакако је била чудесна Мерил Стрип која је ове године освојила свој трећи Оскар у досадашњој каријери у категорији за најбољу женску улогу (победивши, притом Виолу Дејвидс, очекивану победницу, по свим кладионицама и филмским критичарима) за филм „The Iron Lady“ у коме тумачи лик Маргарет Тачер, контравезне премијерке Енглеске. За филм године проглашено је француско филмско остварење „The Artist“, црнобели, неми филм, који је сем тог, главног Оскара, освојио још четири других, награду за најбољег глумца (Жан Дижарден), најбољег режисера (Мишел Хазанавикиус), најбољи костим и музику.

Такође, филм који је заблистао ове вечери је високобуџетно остварење Мартина Скорсезеа „Hugo“ који је освојио пет од једанаест (за колико је био номинован) награда. У споредним улогама прославили су се Октавиа Спенсер (за филм „The Help“) и у мушкој конкуренцији Кристофер Пламер (за филм „Beginners“).

Оскар награде пратили су људи широм света, а ви сами донесите одлуку о победнику и најбољем филму!

Марко Стевановић III 7

Мај – месец математике и забаве

Пролеће доноси лепоту и радост живљења, мај нам открива лепоту света кроз призму математичких вештина.

Предавање „Математички појмови у баснама, бајкама и легендама“ у оквиру манифестације „Мај – месец математике“ одржао је професор Ненад Кузмановић показавши нам да бајка „Црвенкапа и вук“ може бити представљена и кроз математичке непознате и дијаграме. Осећања и интелигенција приказани на дијаграму верно осликавају карактеристике јунака бајке. Пратећи дијаграм сазнајемо да је Црвенкапа као адолесцент напредовала и на емотивном и на интелектуалном плану. Читамо да је вук због своје похлепе развио своју интелигенцију, али је запоставио своја осећања. Сазнајемо да се у равнотежи духовног и материјалног све време налази ловац. После овог предавања схвалили смо да је математика у основи читавог универзума и да не постоји законитост која се не може математички представити или прича која се не може дијаграмом описати.

У основи сваке математичке операције налазе се бројеви које су питагорејци поделили на мушке и женске пратећи основну биолошку поделу. Непарне бројеве одредили су као мушке, а парне као женске. Питагорејци су сматрали да бројеви имају моћ да воде душу до пута рационалности и због тога су пратили и тумачили симболику бројева. Сваки број је представљао и означавао неки симбол. Број један је број мира и савршенства, број седам је број мудрости и града Атине. Умножавање свега на свету – плодност – представља број девет. Велику неограниченост универзума и раја представља број десет који је симбол Бога.

Математика, бројеви, симболи и приче су довољан разлог да мало провежбамо задатке и својим знањем дамо нашој математици једну лепу петицу у рубрици дневника поред свог имена. Све се може када се хоће и жели!

Саша Кргић и Маријана Маринковић III 4

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

Позоришне илузије

Позориште. То је право место за све оне који желе да се опусте, да уживају, на кратко побегну од свакодневнице и пусте машти на вољу. Понеће вас атмосфера и прижељкиваћете да представа нема крај. Уживаћете у изванредној глуми великна нашег глумишта и пожелећете да се нађете са њима на сцени, да и ви допринесете нечим тој уметноти. А када се заврши представа, док громогласним аплаузом награђујете изванредне уметнике, који су вам пружили осећање среће и задовољства, схватићете да већ размишљате коју ћете следецу представу гледати, јер када вам се то једном „увуче под кожу" нема краја...

Ако вас је ово барем мало заинтригирало, немојте ми веровати на реч већ обиђите неко од наших београдских позоришта и доживите ново искуство. Верујте ми, нећете се покајати! Ове, као и многе друге представе, налазе се на сталном репертоару наших београдских позоришта.

Изабрала сам најгледаније представе, има за свачији укус по нешто:

•„Коса" Песме о љубави, толеранцији, солидарности постају бунт једне младе генерације да се избори за ново доба! (Играју: Гордан Кичић, Тања Бошковић, Бранислав Трифуновић, Катарина Жутић, Горица Поповић....)

•„Свирај то поново, Сем" Изванредна комедија Вудија Алена о неспретном, нервозном и брбљивом хипохондру, који са мање или више успеха, покушава да превазиђе егзистенцијалну кризу и освоји девојку изван своје лиге. (Играју: Марко Живић, Љубинка Кларић, Драган Петровић Пеле...)

•„Цигани лете у небо" Представа пуна песме и игре у којој су ликовима живот удахнули преко сто глумаца и плесача Позоришта на Теразијама. Ликови су поносни, смели и снажни људи који су супростављени понизним, ропским и слабим. Такви ликови, такви људи и такви Цигани, само и могу „да лете у небо". Земља је за њих претесна. (Играју: Иван Босиљчић, Љиљана Стјепановић, Драган Вујић Вујке, Милена Ражнатовић...)

•„Маратонци трче почасни круг" Верно приказан филм и оживљени ликови попут Лакија, Ђенке, Мирка, Кристине и других. За ову представу се увек тражи карта више и на сталном је репертоару Позоришта на Теразијама. (Играју: Драган Вујић Вујке, Калина Ковачевић, Иван Босиљчић, Марко Живић, Иван Јефтовић...)

•„Инстант сексуално образовање" Приказан је млади пар, Даница и Војкан, чије сексуално искуство коначно долази на пробу. У страху да ће свог партнера разочарати, несвесни да деле исти проблем, њих двоје одлучују, свако за себе, да за један петак науче све што до тада нису успели. (Играју: Виктор Савић, Дејан Луткић, Калина Ковачевић, Борка Томовић, Иван Зекић...)

Тамара Стојановић III 6

ШАРЕНЕ СТРАНЕ

Мирисна магла

Лежала је на столу покривена белом тканином... Висиле су цевчице повезане са инфузијом и допирале баш до њене десне руке, у пределу лакта...
Чуло се гласно „пип, пип, пип...“, док је на црном екрану поред ње одскакала једна бела линија, и правила мале, наизглед планинске врхове...
Видела је неку белину пред очима, нешто што никада пре није осетила... Нешто узвишено, ван овог света који је окружује сваког дана.
Белина попут избледеле филмске траке, која ју је враћала у детињство, па долазила све до сада...До тренутка када је зачула звук сирене и врисак своје ћерчице која је у том тренутку испустила свог медведића на неколико центиметара од ње, своје мајке...

А затим, као када пројектор престане да емитује слику на платну, густа бела магла нађе јој се испод капака, и једино што је чула беше оно „пип, пип…“
Није знала где се налази, али се осећала некако спокојно...
Изненада осетила је неку светлост која је пробијала из те магле... загрејала јој је бледо, испијено лице..
Одвојила се од тла... Лебдела је.. Осећала слободно...
Звук у соби се претвори у „пиииииииииииииииииииип“, и она се окрете и затече своје тело у болничком кревету, које су окруживали двојица лекара и једна медицинска сестра.. деловали су ужурбано, растројено...
Њој то није сметало... Више није ни била у соби..

Ходала је кроз светлошћу обасипано поље препуно цвећа... Мирисао је љиљан, преточен у јасмин, помешан са зумбулом, зачињен ружом...
Далеко од ње стајала је једна дрвена, бела клупа, и чинило се да се налази у центру те бесконачне ливаде.
На тој клупи седела је жена, сиве, седе косе, са младалачким погледом и бистрим очима... „Мама“, рече жена тој баки на клупици, ни сама не шватајући када је тако брзо долебдела до клупе.
„Здраво Наоми“, узвати јој Жена... „Тако је дивно овде.. И није болело знаш?!“, тихо рече Наоми... „Мене јесте“, одговори јој мати, провлачећи прсте кроз косу.. На прстима су јој биле уплетене власи косе, и бака се у том тренутку нашла скроз ћелава, сјајне главе пуне страчких флека..
„Знам, мама, знам...“ рече јој Наоми, грећи је... „Али где смо то ми??“
„Рај... Ово је рај драга моја...“, рече јој... „Седи поред мене..“

Наоми седе поред мајке, гледајући у сунце које је преламало своје зраке на цветну пољану.. Мирисало је дивно цвеће.. Нешто попут Наоминог мириса из младости чијег се имена сада није могла сетити.. Нити ичега што је остало за њом...Само је мирисало то цвеће, на тако маестралан начин окићено посмртним тамјаном…

Марко Стевановић III 7

ПРИЧАМ, БЕСЕДИМ, СЛУШАЈ МЕ, ГОВОРИМ!

Мирис свеже убраног цвећа. Арома свежих и прозрачних латица цвета наранџе и интензивни мирис зумбула чине високе ноте композиције. Цветно срце парфема мирише слатком ружом, нежним белим љиљаном и чаробним јасмином. Базу парфема чини угодан амбер, топла комотна сандаловина уз једва приметан додир тамјана.

„Неролина“

Ти што морским мирисом
наранџе
купаш ме и држиш у наручју.
Ти си та која косом два пута
додирне ме,
а онда вечност до вечности траје.

Твоји прсти, попут меда лепе се
на мојој кожи. Траже јединствени
жар.
Усне, као лепитрице стапају се
нежно,
док за вратом мирише ти сунчан
дан.

Хаљина бела кораке ти броји,
стопала, нежна, као балерина,
лебде по тлу.
Очи плаве, гледају ме снено,
близу мога заљубљеног лица,
одмах, ту.

А као лед који се низ топле груди
слива,
пољупци су почели да се нижу за
другим сваки.
И мирише бајно, мирише светло,
љубав наша, која попут цвета
шири мирис слатки.

Анђео

Раширила си своја мекана крила,
Обавила ме њима око врата.
И шапућу твоје црвене усне,

Врелим дахом пливају по кожи.

Коса плава, локне тешке...
На рамена моја падају...
Очи сиве, попут месеца младог...
Сненим погледом ме гледају...
Зашто не можеш трајати до краја свега??

Него ћеш поново раширити крила твоја
и одлетети негде, тамо...
Где се две сфинге у небо укрштају,
и стварају платно плаво..
Где се облаци попут грудви снега
котрљају низ лагани ветар.
Где свет престаје да постоји,

а четкица љубави мисли нам боји.

Зашто тај мирис јасмина
тако кратко и лагано траје?
Зашто невино бело
попут тела твога, тако предивно сјаји?

Зашто твоја сенка у мом свету
тако кратко шушти?

И зашто се свака
жеља са мог срца неуморно љушти?

Било да си ту или негде тамо,
моје тело за твојим мирисом пати.
Да ли то одише твоја кожа, коса
или свилена хаљина бела...
Мирис твој ја никада нећу препознати.

Марко Стевановић III 7

ПРИЧАМ, БЕСЕДИМ, СЛУШАЈ МЕ, ГОВОРИМ!

Ах, та љубав

Толико изрека, толико цитата, толико прича, песама, поема, новела, романа, епова а опет, никад ниједан велики писац није пронашао праве речи које би описале то осећање које ето мучи човечанство од памтивека. Ниједан песник да пронађе праву строфу, риму, стих, десетерац, ниједан писац да склопи савршену реченицу, пасус или чак придев, ма било шта!

Нико никад није и највероватније никад и неће успети да пронађе ту чаробну формулу речи и склопи их у једну целину и да нам савршен опис љубави..
„Ах та љубав!“..

Чудна вам је, замршена и помало да вам признам опака ствар та љубав која човеку окрене памет, и сву силну мудрост коју има узме под своје у трен ока. Помути ћуд и расуђивање, замрси остала осећања, преузме тело, и просто сасвим испије сву памет коју имате.

Некад може бити највеће блаженство које ти се просто само нуди и ништа не иште за узврат сем твог срца. Нуди ти сва своја лепа угађања и труди се из петних жила да те задржи у свом дивном уљуљканом свету што је дуже могуће. Али у исто време уме болно да ошамари и повреди срце тако јако да се те ране не могу мерити ни са најгорим могућим замисливим оштрицама на белом свету.

Онда све падне као завеса на сцену, одјеном сав свет почне некако да ти враћа у нормалу пред твојим рођеним очима, а теби остане само накакав осећај што пара и цепа, али никако да пресече те две половине неке умишљене и непостојеће тканине. Наступи период у којем ми као посве осећана и људска бића тражимо утеху за „неправду“ која нам је нанета међу скутима туге..
Верне пратиље љубави.

Она нам онда пружи утеху и са њом другујемо док не одлучимо да је време да се препустимо новом заносу или пак некој новом пару „очаравајућих очију“.
И тако се занавек зачарани круг понавља у бескрај пордужујући ту кобну али у исто време тако слатку и неодољиву игру судбине са нитима људских живота који се међусобно занавек расплићу и поново преплићу захваљујући несташној кћери усуда – Љубави...

Кристина Ђорђевић III 4

ПРИЧАМ, БЕСЕДИМ, СЛУШАЈ МЕ, ГОВОРИМ!

Пријатељство је вазда слатка одговорност, а никад удобност

Лепо речено признаћете.Чудно је ипак то што већина нас, углавном заборави на одговорност и радије се препусти удобности коју оно нуди, у ипак ограниченим количинама. Људи не схватају шта имају док то не изгубе и заиста је тако. Пријатељство је веома, веома крха ствар. Поломиће се врло лако али се никад наново неће саставити. Ми можемо саставити крхотине поново, сакупити и најмање делиће тог двостраног огледала, довести их у ред и сакрити сваку, и најмању пукотину....

Али никада, никада нећемо моћи да сакријемо ону на свом, или пак да излечимо или заувек уклонимо ону која настане на пријатељевом срцу. Тужно је али је тако. Када се једном огледало сломи, без обзира на труд, два различите а опет по души тако сличне особе ће заувек остати једном малом, али на одређене тренутке тако болном међом удаљене, која се не да ни сакрити ни избрисати, јер изгубљено поверње је занавек изгубљено.

То поверење које се трудимо да из петних жила сачувамо и задржимо је управо највећа коб коју пријатељство има као пратњу. То је тихи и подмукли али у исто време праведни стражар који никада не спава а ког ми сами морамо да чувамо. Он награђује, дарује, помаже, али кори и угњетава и врло ретко прашта издају, а на нама је да игру играмо како треба и без варања зато што се он просто не да заварати.
Но постоји ту поред тог стражара и моноштво других, а док се сви они наброје требало би да прође још неколико нараштаја људскога рода.

Они су сви одреда преко, љубави, смеха, туге, бола, среће и несреће важни да би пријатељство функционисало и било благодарно за саме пријатеље.
„Воли друге и они ће волети тебе.“ „Пријатељ се у невољи познаје!“ „У тузи прави пријатељ најбоље помазе.“ Ове три и и многе друге пословице само потврђују то да на поверење увек треба будно мотрити зато што је оно стуб и основа пријатељства али такође треба пазити и неговати његове остале чинитеље јер без њих то и не би било пријатељство.

Обрни, окрени, налево, надесно, ма шта ми казивали и тумачили једно је сигурно. Та ствар која нас греје, чини посебним, теши а некад и полако уништава нам је неопходна. Пријатељсво нам је неопходно и просто у нашој чудноватој људској природи имамо нешто што нас тера да се некоме поверимо и причамо са другим људским бићем које нас разуме.
Та особа је пријатељ.

Тијана Туларчевић II 6

СПОРТ

KENDO (剣道, kendō)

Кендо, јап. кĕн'дō (кен - мач; до - пут, начин) – јапанска борилачка вештина. Мачевање дугим „мачем“, тачније штапом са штитником за руке (шинаи), направљеним од бамбуса. Циљ је погодити противника у средину главе (мен), леву (хидари-мен) или десну (миги-мен) страну главе, грло (тсуки), рукавице (коте), оклоп (до).

Прва појава вештине мачевања у организованом облику јавља се око 800. године. Докази за то се налазе у најстаријим јапанским хроникама. Са јачањем самурајске класе долази до усавршавања свих ратничких вештина. Тада се појавио бушидо (пут ратника), кодекс који је као усмено предање стриктно давао упуства самурајима за све прилике у којима су се могли наћи.

СПОРТ

КИ – Дух. Поседовати значи бити испуњен духом. Принцип чисто огледало – мирна вода не пропушта никакав покрет или догађај.
КЕН – Мач. Кендо има мало користи од теорије ако се не допуњује уметношћу мача.
ТАИ – Тело, став. Једини став који може заштитити од нападача јесте одлучан дух.

Турнирска такмичења нису примарна за Кендо, али такмичењима се посвећује велика пажња. Многи учитељи сматрају да је искуство које мачеваоци имају на турнирима од велике важности за искуство и развој кендоа. Само такмичење се одвија на дрвеној подлози, паркету или углачаним даскама, у обележеном квадрату са страницама од 9 до 11 метара.

Меч суде тројица судија (Шимпан) у борилишту (један главни и двојица помоћних) и судија за записничким столом. Победник је такмичар који први постигне два поена. У кендо такмичењу постоје само цели поени, као и казне због разних неправилности у току борбе, које, ако се понове више пута, могу имати одлучујући утицај на резултат борбе. Бодовне зоне су тачно одређене и само стриктно поентирање у њих доноси поен (Ипон).

Мина Смајић IV 3

Пријатељ је онај који зна све о теби и поред тога те још увек цени.

Мени није потребан пријатељ који се у свему слаже и на све клима главом јер то исто моја сенка може да уради још много боље.